

MAX

HIRVIKALLIO

MANNER

KIPURAJA

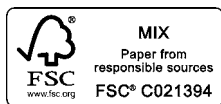
BAZAR

MAX
MANNER
KIPURAJA

BAZAR

Bazar Kustannus Oy
www.bazarkustannus.fi
© Max Manner 2020

ISBN 978-952-279-685-1

Taitto: Jukka Iivarinen / Vitale
Painopaikka: ScandBook, Liettua 2020

Kipuraja on yksilöllinen ja samalla pienin ärsykkeen aiheuttama hetki, jolloin kipu alkaa tuntua. Sen ylittäminen aiheuttaa useimmiten kestäättömiä fyysisiä, psyykkisiä tai taloudellisia ongelmia.

Talon toisen kerroksen makuuhuoneessa oli lämmintä ja hämärää. Huonetta valaisi kolme kynttilää. Céline Dion lauloi rakkauden voimasta, ja volyymi oli säädetty tavallista kovemmalle. Suuri parivuode silkkilakanoineen ja muhkeine tyynyineen oli sijaamatta. Yöpöydällä kimmelsi punaviinillä täytetty kristallilasi.

Hämyisessä nurkassa seisoj kokovartalopeili, josta nainen katseli itseään. Hänen 183 senttimetriä puhdasta slaavilaista kauneuttaan oli kelvannut Vogueelle, Ellelle ja Harper's Bazaarille sekä L'Officieleen ja Jalouseen vuosikaudet. Kamera oli rakastanut häntä ja ollut hänelle suojea. Tuhannet valokuvat, filmatisoinnit ja esiintymiset olivat kohottaneet hänet taivaalle ja kasvattaneet hänestä mallimaailman kiintotähden. Ikonin. Hän oli saanut enemmän kuin olisi ansainnut, ja hän oli nauttinut joka hetkestä, ottanut suosioistaan kaiken irti, kunnes hänen tähtensä oli hiipunut ja pudonnut taivaalta.

Hän oli ollut kolmenkymmenen yhden, kun katastrofi iski. Puhelin lakkasi soimasta, muotilehtien kannet täyttyivät muiden kuvilla ja suihkuseurapiirit käänsivät hänelle selkänsä. Seurasi romahdus ja perikato. Epätoivo ja pelko siitä, ettei hän olisi enää riittävän nuori ja kaunis. Ettei hän olisi haluttu. Ettei hän kelpaisi. Että hänet unohdettaisiin.

Hän tuijotti kuvajaistaan arvioiden. Tummanruskeat silmät ja hiukset kiiltävän puhdasta mahonkia. Kuulas, maitosuklaanruskea iho pehmoisinta silkkiä. Hän avasi satiini-aamutakkinsa vyön. *Suuntaamme tuntemattomaan. Toisinaan minua pelottaa, mutta olen valmis oppimaan*, kaiuttimista kuului.

Vyö valahti kiemuraiseksi käärmeeksi jalkojen juureen. Satiinin alta työntyi esiin upea sääri kapeine polvineen. Lumovoima oli edelleen tallella, hän ajatteli aavistuksen katkerana. Sääri jatkui loputtoman pitkänä nilkkaan, joka oli yhtä sorja ja linnunluinen kuin jalkateräkin kauniisti kaartuvine holvineen. Varpaista hän oli saanut aina erityismaininnan. Hän oli edelleen virheetön, vaikka kelpasikin enää rikkaan ja petollisen taiteilijan vaimoksi. Sian vaimoksi.

Sivuun vetäytyvä satiini paljasti lisää. Peili näytti kaiken juuri oikein. Solakat reidet, joissa ei ollut yhtään liikaa tai liian vähän rasvaa. Lihasten ja luuston suhde oli kuin oppikirjan sivuilta. Mustat pitsialushousut istuivat täydellisesti sekä edestä että takaa. Ohuen kankaan alla kaartuva häpykumpu oli sekin juuri sopivan muotoinen, ei liian korkea tai lattea. Häntä ei ollut onnistuttu rasittamaan raskauksilla, luoja kiitos, vaikka kahdesti virhe oli ollut lähellä. Samasta syystä vatsan pienoinen kumpu oli edelleen olematon.

Satiiniluomus liukui hartioilta ja putosi lantiota nuollen lattialle. Hän levitti reisiään, kääntyi kyljittäin ja tarkasteli kuvajaistaan uudelleen. Rinnat olivat edelleen pystyt ja terhat. Nännipihat kaartuivat symmetrisinä ja vaaleanruskeina, ja nännit olivat kivikovat ja suipot kuin vastapöimitut viinirypäleet. Rintakehä oli hoikka ja paljasti osan kylkiluista. Solisluut kaareutuivat pehmein vedoin, ja kaula oli kapea sekä sopusuhtaisen pitkä, somasti tummien hiuksien koristama. Kasvot olivat tehneet hänet kuuluisaksi, eivätkä ne olleet kuluneet piloille salamavalojen räiskeessä.

Peilistä tuijottava ilme vakavoitui. Hän ajatteli ainoaa kauneusvirhettään. Hänen käsivarsiensa sisäpinnoilla iho oli kovempaa kuin muualla kehossa. Heti kyynärtaiteiden yläpuolella, hauisten reunoilla, erottui vaaleita symmetrisin välein piirtyviä juovia, vähän kuin haaleita seepran raitoja. Ensimmäiset jäljet olivat ilmestyneet hänen ollessaan kahden-toista tai vähän yli. Hän muisti nauttineensa – ja heti perään hävenneensä. Hänen sisälleen kasvoi kummallinen satuttamisen kierre, mielihyvän ja itseinhon spiraali. Iän myötä viiltoja oli kertynyt lisää niin paljon, ettei hän kyennyt laskemaan niiden tarkkaa lukumäärää.

Muutoin käsivarsien iho oli sileää ja rikkumatonta. Käsi-varret olivat linjakkaat ja elegantin pitkät, ranteet solakat ja kämmenet sormineen kapeat. Hän piti sangrian värisiksi lakattujen kynsiensä kohtalokkaasta sävystä. Hän piti myös kynsiensä teräviksi hiotusta muodosta. Hän rakasti sitä, miltä ne tuntuivat paljaalla iholla ja mitä ne saivat kosketuksellaan aikaan. Hän koukisti oikeaa kättään ja vei sormet lähelle vasenta kainaloa, sinne missä suurin osa arvista oli. Kun etusormen kynnen painoi syvälle ihoon, se jätti siihen ihanan kivuliaalta tuntuvan painauman, johon saattaisi punerruksen lisäksi nousta mustelma. Siitäkin hän piti.

Hän risti jalkansa ja poseerasi peilikuvalleen, tällä kertaa vastakkaisesta suunnasta. Tämän hän osasi. Hän oli tehnyt näin kymmeniä tuhansia kertoja. Hänen poseerauksensa oli saanut japanilaismiesten suut vaahtoamaan kuolasta. Hänen kosiskelevat eleensä olivat saaneet amerikkalaismiesten silmät kiilumaan halusta. Kun hän oli pyllistänyt ja luonut italialaismiehiin viekoittelevimman katseensa, nämä olivat olleet valmiita luopumaan vihonviimeisistäkin roposistaan saadakseen viettää edes tunnin hänen seurassaan. Tämä köyhä ja kovia kokenut tyttö Slovakiasta oli sekoittanut australialaisten kyrmynskokojen päät pelkästään huuliaan mutristamalla.

Hän oli elänyt ajan, jolloin maailma ryömi polvillaan hänen edessään.

Hän astui askeleen lähemmäs peiliä. Matka tähän pisteeseen oli ollut opettavainen mutta tavattoman raskas. Hän oli joutunut venymään ja nöyrytmään, pidättämään kiukkua ja nielemään ylpeytensä saavuttaakseen kaiken mitä hänellä oli.

Minkä kaiken? hän ajatteli.

Hän oli saanut osittaisen mielenrauhan. Hän oli löytänyt turvasataman miehestä, jolla oli rutkasti rahaa, mainetta ja arvostusta ja joka vannoi hänelle ikuista rakkauttaan. Mies väitti yhä edelleen olevansa hullaantunut ja sitoutunut yksin häneen. Se lörpöttelevä ja haihatteleva hölmö! Hän tiesi etteivät miehen sanat olleet loppuun saakka tosia. Kaikki tässä elämässä oli lopulta pelkkää kalvonohutta kuplaa. Kaikki kestäväksi ja ikuisiksi kuviteltu, mistään vannomisista puhumattakaan, oli luotu rikottavaksi, ruoskittavaksi ja raiskattavaksi. Tuhottavaksi ja petettäväksi. Tässä maailmassa ihmissuhteet perustuivat laskelmointiin, liehittelyyn ja valheiden monimutkaisiin ketjuihin, ja sama sääntö päti niin sanottuun ikuiseen rakkauteen. Hänet oli petetty elämässä aivan liian monta kertaa. Kaikki ajattelivat lopulta vain omaa napaansa, ja jokainen halusi kokea oman huippunsa uudestaan ja uudestaan, oli kyse sitten rakkaudesta, seksistä, rahasta tai maineesta. Mammona ja julkisuus tekivät riippuvaiseksi ja toisinaan myös aidosti autuaalliseksi, ja niin oli käynyt ennen pitkää hänellekin. Kun jotain oikein halusi, kiusaukset saattoivat kasvaa uskomattomiin mittoihin. Mutta vaikka hän oli saanut kaiken ja enemmänkin, syvällä sisimmässään hän oli onneton ja yksinäinen.

Kappale loppui. Oli Dionne Warwickin *Heartbrakerin* vuoro.

Nyt häntä katsoi peilistä anova, sääliittävä ilmestys, joka janosi kaiken alleen peittävää kipua. Hän janosi tuskaa,

konkreettista tunnetta siitä että oli edelleen elossa ja oikeasti olemassa. Siihen oli yksi varteenotettava konsti: nautinnon kierre jota hän ei ollut osannut eikä halunnut katkaista. Hän kääntyi ympäri, käveli vuoteensa viereen ja siemaisi viiniä. Avasi sitten yöpöydän ylimmän laatikon, jossa oli avonainen Lunesta-unilääkepakkaus, musta, keskikokoinen ja varresta-kaan käyrä dildo, samanväriset silmälaput, puolilleen tyhjentynyt savukeaski, rasiallinen korvakäytävään muotoutuvia tulppia sekä Victorinox Walker -linkkuveitsi.

Hän palasi alastomana peilin eteen, otti tukevan haara-asennon ja avasi veitsen. Kylmät odotuksen väreet kulkivat kieltään lipovina liskoina selkäpiissä. Hän kokeili viisi senttiä pitkän sahalaitaisen terän tehoa sormeensa. Peukaloon piirtyi neljä ohutta verta tihkuvaa raitaa. Hän koukisti vasemman käsivartensa rintakehän eteen, painoi sahanterän iholleen ja kuljetti sitä kymmenen sentin matkan kohti kyynärtaivetta. Ihanan karnea, pyörryttävä ja helpotuksen tuova tuska sai hänet irvistämään kivusta. Tätä hän janoi lisää.

Veitsi kolahti parkettilattiaan intialaisen maton viereen. Vapisten hän ojensi käsivartensa suoraksi. Peilistä näki, kuinka vuolas veri valui kämmenille ja sormenpäihin ja puutoili suurina pisaroina lattialle.

Tässä kulki hänen taivaallinen kipurajansa. Hän tiesi elävänsä.

1.

AERDENHOUT, HOLLANTI, 8. HELMIKUUTA 2018

Taivaalta leijailevat lumihöyryt olivat liikkeissään arvaamattomia. Hiutaleiden armada levittäytyi villeinä rihmoina puutarhaa hallitsevien omenapuiden lomaan, ja näky loi helmikuiseen aamuun sadunomaisen tunnelman. Näillä seu-duin tuiskutti harvoin, siksi ilmiö oli seuraamisen arvoinen. Eira Rossi-Hansen pakottautui loitommalle ikkunan äärestä, kun teepannu vislasi. Hän katsahti ruokaansa odottavaan villakoiraan, käveli keittiön marmorisen työtason ääreen ja irrotti keittimen virtajohdon seinästä. Olohuoneesta pilkottivat puvunhousuihin, mustiin sukkiin ja kiiltäviin nahka-kenkiin puetut jalat. Tuota näkyä hän oli oppinut inhoamaan. Hän palautti katseensa takaisin koiran nappisilmiin.

– No niin, kultapieni murulainen, mamma antaa sinulle nyt ruoan.

Koira tarkasteli kivilattialle laskettua ruokakuppia nirsona.

Eira täytti miehelleen varatun teekupin ja pani sen tarjotimelle kahden posliinilautaselle asetellun sillileivän viereen. Chai-latte oli aviomiehen lempiteetä, mutta Eiran mielestä kanelin, kardemumman ja sillin sekoitukselta maistuva aamupala jo kuulostikin kuvottavalta. Omapa oli asiansa, hän ajatteli tarjoiluihin tarttuessaan.

Wiggo Hansen oli keskittynyt sanomalehteensä eikä nos-tanut katsettaan. Hän nojautui entistä tiiviimmin tuolinsa

selkämykseen tehdäkseen vaimolleen tilaa. Sanomalehti ka-
hahteli. Eira Rossi-Hansen seisahtui hopeatarjotinta kannatellen miehen eteen. Hän laski tuomisensa nojatuolin viereen tiikipöydälle, tuijotti hetkisen kivikasvoista, lehteen syventynyttä miestänsä ja sanoi:

– Ellet sattunut huomaamaan, tarjoilin sinulle juuri aamiaista. Se on siinä vieressäsi.

– Mm. Kiitos.

Eira vilkaisi puutarhaan.

– Ulkona satelee lunta. Noutaako kuljettaja sinut?

Wiggo katsahti häntä ylimalkaisesti sanomalehtensä yli.

– Menen omalla autolla. Haraldilla on tänään vapaapäivä.

Eira nyökkäsi tuskin havaittavasti. Hän seisoi hetkisen miehensä edessä sanaakaan sanomatta. Ajatukset palasivat toistuvasti Carmenisiin.

– Noh? Wiggo tokaisi. Sanomalehti rapsahti syliin. – Oliko vielä muuta?

– Ei kai sen kummempaa. Mietin vain omiani.

– Mietit mitä? Wiggo murahti kulmat rypyssä, taitteli lehden kasaan ja laski sen laiskanlinnan viereen lattialle.

Koira oli kai syönyt vähäiset nappulansa. Se tassutteli olohuoneeseen, seisahtui hetkeksi emäntänsä jalkojen juureen ja ilman rapsutuksia jäätyään hyppäsi sohvalle.

– Ihan niin kuin et tietäisi, Eira sanoi.

– Sinä se jaksat, Wiggo hörähti suuren nenänsä takaa. Hän kurotti taidokkaasti kirjaillun teekupin käteensä ja puhalsi siihen huulet supussa.

– Kauanko aiot viipyä, meneekö sinulla tänään myöhään? Wiggo taiteili sillileivän etusormen ja peukalon väliin.

– Se kai vähän riippuu, hän totesi leipää arvioivasti silmäillen.

Kuten aina, Eira ajatteli. Sama se. Häntä ei jaksanut kiinnostaa, missä tai kuinka mies aikansa kulutti. Oli kyse sitten

työstä tai toisista naisista, sillä ei ollut enää suurtakaan väliä. Avioliiton puitteet tyyriine julkisivuineen olivat sentään kunnossa, vaikka sisältä heidän avioliittonsa oli mätä. Oli ollut jo vuosien ajan, ja tämä järjestely kai kelpasi molemmille, vaikkei sitä ääneen sanottukaan. Avioparina heitä sitoi raha ja luottamus siihen, että se tulisi jatkossakin riittämään. Kieroutunutta tai ei, avioliitto merkitsi heille rahan synnyttämää riippuvuussuhdetta.

– Saatan poiketa ostoksilla, Eira totesi vaitonaisesti, – ja salillakin ehkä. Tuntuu etten voi kovin hyvin.

– Luottokortti on omalla paikallaan.

Eira vilkaisi takaseinän massiivista barokkihyllyä. Sen vasemmanpuoleisesta ylälaatikosta löytyi yleensä tuhlaamiseen kaikki tarpeellinen. Juuri se laatikko oli saanut hänet otteeseensa ja pidätellyt häntä täällä vuosikymmenet.

– Eikö sinulla ole minulle enää sen kummempaa sanottavaa?

Wiggo haraisi pääläelta ohuiksi käyneitä hiuksiaan.

– Minulla on nyt muuta ajateltavaa. Uusi alus kastetaan iltapäivällä. Sitä hetkeä on odotettu kuin kuuta nousevaa, tiedät sen vallan hyvin.

Eikä minua ole tietenkään kutsuttu, Eira ajatteli. Niin ei ollut tapahtunut naismuistiin, vaikka jättimäisiä aluksia oli ilmaantunut tonnistoon reilut kymmenkunta.

– Voisin ehkä soittaa äidille. Turussa on kuulemma täysi talvi.

– Mm, Wiggo mutisi suu täynnä sillileipää.

Kuvottavaa, Eira ajatteli, käänsi katseensa toisaalle ja vaihtoi jalkaa.

– Sinua on siis turha odotella päivälliselle?

Wiggo kohautti harteitaan.

– Tänäpäin olisi ollut fasaania. Mutta ehkä viikonloppuna sitten?

– Sopii mainiosti, Wiggo tuumasi pyyhkäistessään sormet kankaiseen lautasliinaan.

– Käyn kohta Lilyn kanssa ulkona, Eira sanoi ja vilkaisi koira. Se valpastui kun kuuli mistä puhuttiin. – Menen kaupungille vasta iltapäivällä.

Wiggo näytti kiinnostavan enemmän lautasella odottava toinen sillileipä.

Eira katsahti huoneen nurkassa seisovaan kaappikelloon.

– Aiotko tosiaan mennä vasta kymmeneksi? Unohditko ajankulun vai laiskotteletko tahallasi?

Wiggo huuhteli suunsa teellä, laski teekupin tarjottimelle ja vilkaisi ranteeseensa.

– Oikeastaan, hän sanoi ja maiskautti rasvasta kiilteleviä huuliaan, – taidan lähteä saman tien, muistin juuri pari hoitamatta jäänyttä kiireellistä asiaa.

Niin tosiaan, Eira ajatteli, näillä keskeneräisillä *jutuilla* sattui olemaan ampiAISvyötärö, terhakat silikonirinnat ja huulet täynnä Restylanea. Kutsuttiinko tätä juttua tällä kertaa Annekeksi, Hendrikaksi vaiko Mariekeksi? Ehkä Sibyllaksi tai Imkeksi, mistä näitä kaikkia nimeltä tiesi? Hän väisti Wiggoa tämän noustessa nojatuolista. Huulet käväisivät vaimon poskella ohimennen ja lähinnä tavan vuoksi.

– Mukavaa päivää, kultaseni, Wiggo toivotti.

– Samoin, Eira sanoi miehensä loittonevalle selälle. Koira ei tehnyt elettäkään seuratakseen tätä.

Wiggo veti puvuntakin niskaansa ja sanoi vielä ovelta:

– Älä turhaan valvo ja odota minua. Kello saattaa olla paljon kun palaan.

Eira ei vastannut. Ovi kävi, ja hän katseli ikkunasta, kun Wiggo käveli pihan poikki autotallille.

Lilylle riitti kävelylenkiksi pari hassua kilometriä. Koira ei pitänyt muutenkaan sateesta. Varsinainen arkajalka luonto-

kappaleeksi. Lily ja Eira kulkivat verkkaisesti kohti kotia. Puistikon laidalle oli 90-luvun lopulla rakennettu useita suuria omakotitaloja. Paikalliset kutsuivat niitä villoiksi erotukseksi vähemmän varakkaiden omakotitaloista. Koira pysähteli ja empi, se nosteli tuon tuosta palelevia koipiaan. Vastään kävelevä rouva Peters – kuuluisan pankkiirin vaimo, jota Wiggo kutsui Cruella de Viliksi – tiukensi otettaan dalmatialaisensa talutusnuorasta. Paksuun soopeliturkkiin pukeutuneen naisen hymy oli leveä mutta räikeän teennäinen. Tämä sama typerä rituaali oli käyty läpi päivittäin kohta seitsemän vuoden ajan.

– Huomenta, rouva Peters toivotti. – Dodi ei taida tänäänkään välittää seurasta, hän totesi pysähtymättä.

Huomattavasti pienempi Lily räksytti äreät tervehdyksensä, ja Eira tyytyi vain nyökkäämään.

– Huomiseen, rouva Peters kailotti tien yli, – ja oikein hyvää päivänjatkoa!

Lilyä sai nykäistä muutaman kerran hihnasta, jotta se suostui jatkamaan matkaa. – Tulehan nyt, kultapieni.

Takaa kuului lähestyvän auton ääni, ja Eira vilkaisi olkansa yli. Iso musta Mercedes lipui reilua kävelyvauhtia ohi, ja hän jäi katsomaan auton tummaa takalasia. Samassa Mercedesen jarruvalot syttyivät, ja auto seisahtui. Oikeanpuoleinen etuovi aukesi selälleen aivan kuin tienposkessa kulkevaa odottaen. Eira pysähtyi kurkistamaan Mercedesen sisään. Äkkiä sormet irtosivat taluttimesta, ja yhtä äkkiä ovi sulkeutui ja hän sekä auto olivat poissa.

Yksin jäänyt villakoira vinkaisi. Sitä palelsi ja pelotti. Se ei osannut muuta kuin katsoa paikalta poistuvan henkilöauton perään.

2.

CAFÉART, TURKU, 4. TOUKOKUUTA 2018

Harri Hirvikallio istui vanhojen lehtipuiden lomassa ja tuijotteli harmaana virtaavaan veteen. Oliko tosiaan niin, ettei basisteihin voinut luottaa? Hän vilkaisi vieressä istuvan nuoren naisen siroja sormia, jotka tämä oli perinyt äidiltään. Hän tiesi että nyt olisi ollut oikea hetki lohduttaa ja koskettaa, osoittaa isällistä rakkautta, ymmärrystä ja välittämistä, mutta siitä huolimatta hän empi. Sellainen läheisyys ei ollut hänelle luontevaa. Ehkä vaitonainen läsnäolo ja kuunteleminen riittäisi tälläkin kertaa.

– Onpa harmillista, Harri totesi ja kumartui maistamaan kahvikupistaan. – Miten tämä selvisi sinulle?

– Se muija lähetti mulle viestin mesessä, voit sä kuvitella? Vittu mitä paskaa, isä. Miks kukaan ylipäätään pettää, eikö voi vaan erota jos ei enää kiinnosta?

Harrin korvissa särähti. Pettämisteemat olivat tulleet hänelle viime aikoina turhankin tutuiksi.

– Olen varma että kaikki kääntyy vielä parhain päin, hän lohdutti.

Julia näytti kärsivältä ja korjasi asentoaan. – En tiedä. Meni luotto ihan totaalisesti.

– Luotto mihin?

– Miehiin, Julia totesi vakavana.

Miehiin, Harri ajatteli ja kykeni kuin kykenikin kätke-
mään hymyn. Hänen silmissään Toni oli ollut vasta poika-
nen. Varsinainen mieheys alkoi vasta neljän–viidenkympin
paremmalla puolen.

– Melkoinen yleistys.

Julia heilautti kättään. – Aivan sama. Se lutka lähetti mulle
viestin missä kerrottiin kaikki. Ei helvetti mitä tyyppejä. Nii-
den juttu on jatkunut mun selän takana jo viikkoja. Julia
käänsi katseensa kohti Aurajoen suuta.

Harri meinasi nostaa kätensä tytön käsivarrelle mutta veti
sen pois.

– Semmoista elämä on, Julia. Pettymyksestä pääsee kyllä
ajan kanssa yli.

Julia ei irrottanut katsettaan joesta.

– Just tällä hetkellä ei satu tuntumaan siltä.

Harri liikautti kättään toistamiseen. Tällä kertaa se löysi
tiensä perille. Julian iho tuntui viileältä ja sileältä, vähän kuin
lasilta.

– Kaikki muuttuu vielä hyväksi, usko huviksesi.

Julia niiskautti nenäänsä.

– Sitä paitsi, Harri halusi jatkaa, – tuli mieleen yksi vanha
juttu.

– Noh? Julia kysyi.

Harri yskäisi kämmeneensä.

– Kuinka apinan erottaa basistista?

Julia nojasi ohimon sormiinsa. – Anna tulla.

– Apina kuorii banaanin ennen syömistä.

Julia hymähti.

– Noh, helpottiko yhtään? Harria huvitti.

Viimeinkin tyttö hymyili edes hitusen.

– Toi oli ihan älyttömän huono, iskä, hän sanoi.

– Sikahuonot vitsit ovat erikoisalaani. Siksi toiseksi, jos-
kus ne ovat kaikkein parhaita, Harri tuumasi.

Julia pysytteli hiljaa ja kallisti päätään.

– Oikeestaan toi ei ollut hassumpi. Saattaa kaiken lisäksi pitää paikkaansa.

– Niinpä, Harri hymyili. – Kyllä se siitä, usko pois. Enemmän tai myöhemmin.

Julia tarttui kahvikuppiinsa.

– Jutellaan välillä jostain muusta, hän pyysi.

– Toki, Harri sanoi, – mistä haluaisit jutella?

Julia maistoi kupista toistamiseen ja laski sen takaisin lasipintaiselle terassipöydälle.

– Kauanko tää sun niin kutsuttu virkavapaa taas kestääkään?

Harri henkäisi syvään. – Syyskuun alkuun, muistaakseni.

– Etkö sä tiedä ton tarkemmin?

Harri siristi silmiään ja katsoi vasemmalle Tuomiokirkon suuntaan. – Heti syyskuun alkupäivinä pitäisi aloittaa taas työt. Olen yrittänyt olla ajattelematta koko asiaa.

Julia nyökkäsi. – Okei. Mitäs sitä ennen mahtaa tapahtua? Kesähän on vasta aluillaan.

Harri kohautti harteitaan. – Ei kai mitään sen kummempaa.

– Laiskottelet puoli vuotta?

– Onko siinä jotain väärää? Harri ihmetteli.

Julia katsoi ohi lipuvaa tuulilasivenettä. – Ei. Ei kai. Ajattelin vaan.

– Ajattelin painua mökille joksikin aikaa. Kalastella ja saunoa kaikessa rauhassa. Laituria pitää vähän fiksailla ja...

Julia nyppi peukalonsa kynsivallia. – Mä vaan aattelin...

– Ajattelit mitä?

– Ihan kaikkee. Sen kusipää-Tonin lisäksi äitiä. Ja sua, tietty.

– Ai. Mitä minusta? Harri kysyi. Jaloissa makoillut labradorinnoutaja havahtui aloiltaan, kun sähköpotkulauta hurrahti turhankin läheltä.

– Rauhassa vaan, Max, Harri tyyntytteli koiran päälakea rapsuttaen.

Max vilkaisi isäntäänsä, tuhahti kuonoonsa ja oikaisi verkkaisesti takaisin makuulle.

– Mihin me taas jäimmekään?

Julia katsoi isäänsä vinosti ja oudon vakavissaan.

– Suhun. Miten sulla oikeesti menee?

Harri nojautui tuolissaan taemmas.

– Ihan hyvin. Kuinka niin?

– Oot ollut jotenkin vaisu siltä Saksan-reissulta palattuasi.

Vai oliko se nyt Portugalista, mistä lie.

– Niinkö? Harri sanoi kulmiaan kohotellen. – Enpä ole itse huomannut.

Julia pysytteli hetkisen hiljaa ja katseli jonnekin jalkoihinsa.

– Johtuuko se äidistä vai mistä?

Harri oli iloinen, ettei Julia katsonut häntä silmiin. Tytön aavistukset osuivat oikeaan ainakin osittain. Ruissalon terrori-iskussa menehtyneen Noora-vaimon lähdöstä tulisi kohta vuosi, ja menetys tuntui edelleen epäreilulta. Kohtuuttoman tragedian jälkeen Harrin elämä oli mennyt entistä hullummaksi, ja hän oli joutunut kohtaamaan niin loisia kuin matadorejakin. Ikävä ja suru kalvoivat edelleen hänen mieltään, eivät vähiten siksi, ettei hänellä ollut ollut aikaa käsitellä menetystään.

– Ajattelen Nooraa edelleen. Useinkin, itse asiassa. Hän jätti meidän molempien elämään ison aukon joka ei ole helposti täytettävissä. Ei varsinkaan sinun kohdallasi, hän oli sentään äitisi.

Julia vakavoitui entisestään.

– Mä käyn haudalla edelleen viikoittain.

Harri katsahti tyttärensä. – Hyvä että käyt.

– Milloin oot poikennut siellä itse viimeksi? Julia kysyi ja katsoi isäänsä tutkivasti.

Harri ummisti vasemman silmänsä kuin muistellakseen. Toisinaan valkoinen valhe oli totuutta armollisempi.

KIVUN TUOLLA PUOLEN

Rikospoliisi Harri Hirvikallion virkavapaa saa yllättävän käänteeseen kun tuttu Europolin agentti Anette Faber ilmestyy hänen kotikulmilleen. Faber pyytää ”Harrya” selvittämään Hollannissa tapahtunutta kaappaus-tapausta, jonka jäljet johtavat Turkuun.

Sieppauksen kohteeksi on joutunut kaksi varakkaissa naimisissa olevaa naista, joista vaaditaan mittavia lunnaita. Toinen heistä on upporikkaan laivanvarustajan vaimo, toinen puolestaan entinen huippumalli, jonka suvussa epäillään olevan mafiakytköksiä.

Max Mannerin rikosromaanisarjan kolmannessa osassa Hirvikallio sotkeutuu pirulliseen ihmissuhteiden verkkoon, jossa koetellaan kivun sietämisen rajoja. Joidenkin on ylitettävä kipurajansa vielä suuremman tuskan tukahduttamiseksi, ja joillekin raja tulee vastaan kuin kuolema, musertavan tylynä ja kylmänä.

84.2 • ISBN 978-952-279-685-1

www.bazarkustannus.fi